Nr. 29.

1933.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie **3 złote.** -- Cena pojedyńczego numeru **30 groszy.**
Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. Pow. pokój 36.
Redaktor: Franciszek Bąk, st. insp. Wydz. Pow., tel. 148, 149, 2619.

Katowice, sobota, dnia 15 lipca 1933 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

USTAWA

z dnia 19 czerwca 1933 r.

w sprawie zmiany ustawy z dnia 8 lutego 1928 roku o Śląskim Funduszu Gospodarczym.

Art. 1.

Ustawę z dnia 8 lutego 1928r. o Śląskim Funduszu Gospodarczym (Dz. U. Śl. Nr. 4, poz. 7,) zmienioną ustawą z dnia 17 czerwca 1931 r. (Dz. U. Śl. Nr. 15, poz. 29), zmienia się i uzupełnia jak następuje:

1. Art. 2 skreśla się.

2. Punkt 6 art. 4 otrzymuje następujące brzmienie: „Właściciele domów (budowli), których wszystkie czynsze razem nie przekraczają miesięczne kwoty 125,— zł“.

3. Art. 5 otrzymuje następujące brzmienie: „Wymierzanie i pobieranie opłat, wymienionych w art. 3, należy do urzędów skarbowych.

W miejscowościach, nie będących siedzibą urzędów skarbowych, wymierzanie i pobieranie tych opłat może być zarządzeniem Śląskiej Rady Wojewódzkiej przekazane za wynagrodzeniem zarządom gminnym.

Obowiązek uiszczenia opłat, wymienionych w art. 3 pkt. 1 i 2 ciąży na właścicielach domów, względnie na administratorach domów i na dzierżawcach“.

4. Art. 6 otrzymuje następujące brzmienie: „Wszystkie opłaty wnosi się do urzędów skarbowych lub do kas gminnych, jeżeli w danej miejscowości pobieranie i wymierzanie opłat powierzone zostało zarządom gminnym. Opłaty, wymienione w art. 3 pkt. 1 i 2, należy wnosić do urzędów skarbowych najpóźniej do piętnastego dnia po upływie umownego terminu płatności czynszu.

W razie nieuiszczenia we właściwym terminie opłat ustanowionych niniejszą ustawą, będzie się pobierać kary za zwłokę albo odsetki za odroczenie według norm, obowiązujących przy bezpośrednich podatkach państwowych. Kary za zwłokę i odsetki za odroczenie wpływają do Śląskiego Funduszu Gospodarczego“.

5. Art. 7 otrzymuje następujące brzmienie: „Przeciwko wymiarowi służy płatnikowi prawo wniesienia w ciągu 14 dni odwołania do Śląskiej Rady Wojewódzkiej za pośrednictwem właściwego organu wymiarowego. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia opłaty“.

6. Art. 8. otrzymuje następujące brzmienie: Przy wymierzaniu i pobieraniu opłat, ustanowionych niniejszą ustawą, mają analogiczne zastosowanie przepisy o karach ustanowionych celem zabezpieczenia obowiązku płacenia danin komunalnych w Województwie Śląskiem w przypadku ujawnienia zamiaru uchylenia się od tego obowiązku albo zamiaru uwolnienia od niego innej osoby. Kary wymierzają urzędy skarbowe. Kary wpływają do Śląskiego Funduszu Gospodarczego“.

7. Po art. 8 dodaje się następujące artykuły 8a i 8b:

Art. 8a.

Płatnicy, wyszczególnieni w art. 3, których przy pierwotnym wymiarze opłat, opuszczono lub niewłaściwie zwolniono, winni być pociągnięci do opłat dodatkowo za czas ubiegły, lecz nie więcej jak za 1 rok bezpośrednio poprzedzający ten rok, w którym ujawniono opuszczenie lub niewłaściwie zwolniene od opłat.

Jeżeli opuszczenie lub niewłaściwie zwolnienie osoby obowiązanej do uiszczenia opłaty nastąpiło bez jej winy. wówczas zaległe opłaty należy ściągnąć bez pobierania odsetek zwłoki i kar za zwłokę przy rozłożeniu zaległości na raty płatne w okresie najwyżej do lat dwuch.

Art. 8b.

Egzekucję opłat, kar za zwłokę, odsetek za odroczenie i kar przeprowadza się w trybie przewidzianym dla egzekucji samoistnych danin komunalnych w Województwie Śląskiem oraz przez władze, do których należy egzekucja tych danin komunalnych

Od kwot niesłusznie ściągniętych tytułem opłat na rzecz Śląskiego Funduszu Gospodarczego nale-

ży płacić odsetki w wysokości 5 proc. w stosunku rocznym od chwili wpłacenia niesłusznie ściągniętej opłaty. Odsetki te obciążają Śląski Fundusz Gospodarczy".

8. Art. 9. otrzymuje następujące brzmienie:

„Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do wydania w drodze rozporządzenia szczegółowych przepisów, dotyczących obowiązku uiszczania opłat, patrz nr. 17 Dz. U. Śl. kar za zwłokę, odsetek za odroczenie i kar pieniężnych oraz przepisów, dotyczących umarzania opłat tudzież ulg w spłacie opłat z powodu niemożności względnie trudności w ich ściągnięciu z tem, że za wystarczający dowód nieściągalności czynszu uważane będą między innemi poświadczenia miejscowych zarządów gminnych o nieściągalności czynszu".

9. Lit. c) art. 10. otrzymuje następujące brzmienie:

„Sumy pieniężne, uzyskane tytułym pożyczek, zaciągniętych przez Skarb Śląski od Zakładów Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych i na wypadek inwalidztwa w Królewskiej Hucie po myśli postanowień ustawy z dnia 7. maja 1931 r. o popieraniu budowy domów mieszkalnych przez Zakłady Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych i na wypadek inwalidztwa w Królewskiej Hucie, oraz w sprawie zaciągnięcia przez Slarb Śląski od tych Zakładów pożyczek na cele budowlane (Dz. U. Śl. nr. 11. poz. 24) oraz kwoty, uzyskane ze sprzedaży nieruchomości Skarbu Śląskiego w kolonjach robotniczych, stosownie do postanowień ustawy z dnia 23. marca 1933 r. o sprzedaży nieruchomości Skarbu Śląskiego w kolonjach robotniczych (Dz. U. Śl. nr. 9 poz. 17)".

10. W art. 10 dodaje się pod lit. e) słowa:

e) ewentualne dotacje Skarbu Śląskiego, przewidziane w budżetach Województwa Śląskiego".

11. Art. 11 otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Z Śląskiego Funduszu Gospodarczego udziela się długoterminowych hipotecznie zabezpieczonych pożyczek na budowę, przebudowę i nadbudowę domów mieszkalnych oraz na remont główny domów mieszkalnych, wybudowanych przed 1. stycznia 1919 r.

2. Z pożyczek ze Śląskiego Funduszu Gospodarczego korzystać mogą:

a) związki samorządowe,

b) spółdzielnie mieszkaniowe i budowlano-mieszkaniowe, należące do związków rewizyjnych,

c) osoby fizyczne i prawne z wyłączeniem spółdzielni, nie wymienionych wyżej pod lit. b.

3. Z Śląskiego Funduszu Gospodarczego mogą być również udzielane pożyczki na tworzenie nowych gospodarstw rolnych. Pożyczki takie mogą być udzielane także poza obszarem Województwa Śląskiego dla osób zamieszkałych w tem Województwie conajmniej pięć lat, licząc wstecz od daty złożenia wniosku o pożyczkę oraz dla reemigrantów pochodzących z Województwa Śląskiego lub z byłych śląskich obszarów plebiscytowych. Na obszarze Województwa Śląskiego obszar gospodarstw rolnych, tworzonych przy pomocy pożyczek ze Śląskiego Funduszu Gospodarczego nie może przekraczać 4 ha ziemi użytkowej.

4. Z dochodów Śląskiego Funduszu Gospodarczego pokrywane będą stosownie do postanowień ustawy z dnia 7. maja 1931 r. o popieraniu budowy domów mieszkalnych przez Zakłady Ubezpieczeń Pracowników Umysłowych i na wypadek inwalidztwa w Królewskiej Hucie, oraz w sprawie zaciągnięcia przez Skarb Śląski od tych Zakładów pożyczek na cele budowlane. (Dz. U. nr. 11 poz. 24) kwoty należne wymienionym zakładom z tytułu dopłat do sum, inwestowanych w budowie domów mieszkalnych, oraz kwoty, należne tym zakładom z tytułu amortyzacji pożyczek, zaciągniętych przez Skarb Śląski od tych zakładów".

12. Art. 12 otrzymue następujące brzmienie:

„1. Pożyczki udzielane ze Śląskiego Funduszu Gospodarczego winny być spłacane w okresie amortyzycyjnym do 60 lat w ratach półrocznych zdołu za oprocentowaniem rocznem, wynoszącem dla spółdzielni, instytucyj społecznych oraz dla osadników, zakładających nowe gospodarstwa rolne (art. 11). najwyżej 3 proc. i dla innych pożyczkobiorców nawyżej 4 proc.

2. Początkowy termin, od którego należy liczyć oprocentowanie pożyczek udzielonych osadnikom (art. 11) i bieg ich amortyzacji może być ustalony przy tych pożyczkach po upływie dwuletniego okresu ulgowego, wolnego od obowiązku uiszczania odsetek i rat amortyzacyjnych, liczonego od dnia wypłacenia całej pożyczki. Innym pożyczkobiorcom może Śląska Rada Wojewódzka przyznać jednoroczny okres ulgowy, wolny od obowiązku uiszczenia rat kapitałowych".

13. W art. 13 dodaje się następujący ustęp jako ustęp 2:

„Wysokość pożyczki dla osadników zakładających nowe gospodarstwa rolne (art. 11), może wynosić 90% kosztów nabycia lub wartości szacunkowej gruntu użytkowego oraz kosztów budowy domu mieszkalnego i budynków gospodarczych".

14. Po art. 13 dodaje się następujące artykuły 13a, 13b i 13c:

„Art. 13a.

Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do zawierania z instytucjami publicznemi oraz z instytucjami i osobami prywatnemi dostarczającemi ziemi w celach parcelacji, umów o dostarczenie ziemi dla osadników, korzystających z pomocy finansowej z Śląskiego Funduszu Gospodarczego. W umowach tych może Śląska Rada Wojewódzka przyjąć w imieniu Skarbu Śląskiego (Śląskiego Funduszu Gospodarczego) obowiązek spłacania ceny ziemi, dostarczonej osadnikom, a to na rachunek mających się im udzielić pożyczek z Śląskiego Funduszu Gospodarczego.

Warunki, na których mogą być udzielane pożyczki osadnikom zakładającym nowe gospodarstwa rolne (art. 11 ust. 3 lit b) i ust. 2 i art. 13 ust. 2), może Śląska Rada Wojewódzka zastosować również przy udzielaniu pożyczek budowlanych osadnikom, zakładającym gospodarstwa działkowo-ogrodnicze."

„Art. 13b.

Śląska Rada Wojewódzka może zezwalać na konwersję pożyczek, zaciągniętych po dniu 1 stycznia 1919 r. na budowę, przebudowę i nadbudowę domów mieszkalnych w instytucjach kredytowych a zwłaszcza w komunalnych kasach oszczędności i spółdzielniach kredytowych (bankach spółdzielczych), mających swą siedzibę na obszarze Województwa Śląskiego, na pożyczki z Śląskiego Funduszu Gospodarczego. Przy udzielaniu tych pożyczek konwersyjnych mają mieć zastosowanie ogólne

warunki, dotyczące udzielania pożyczek budowlanych, określone w postanowieniach niniejszej ustawy.

„Art. 13c.

Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do zaciągania pożyczek w państwowych i samorządowych instytucjach udzielających kredytu do łącznej wysokości 6.000.000 złotych, przeznaczonych na konwersję pożyczek budowlanych, przewidzianych w art. 13b. Raty amortyzacyjne i odsetki tych pożyczek spłacane będą z dochodów Śląskiego Funduszu Gospodarczego."

15. W ust. 2 art. 14 skreśla się następujące zdanie: „co nastąpić powinno najpóźniej do 1 stycznia 1929 r."

oraz dodaje się następujące zdanie końcowe:

„Wydatki i dochody Śląskiego Funduszu Gospodarczego winny być ujęte od dnia 1 kwietnia 1934 r. w oddzielny budżet i po uchwaleniu przez Sejm Śląski ogłoszone co roku jako załącznik do budżetu Województwa Śląskiego."

16. Po art. 14 dodaje się następujące artykuły 14a, 14b i 14c:

„Art. 14a.

Śląska Rada Wojewódzka może lokować sumy pieniężne z Śląskiego Funduszu Gospodarczego w komunalnych kasach oszczędności i spółdzielniach kredytowych (bankach spółdzielczych), mających swoją siedzibę na obszarze Województwa Śląskiego. Lokaty te mogą być dokonywane w związku z udzielaniem przez powyższe instytucje kredytowe kredytów budowlanych. Oprocentowanie lokat nie może być niższe niż 3 proc. w stosunku rocznym, a ich zwrot ma być zastrzeżony w okresie nieprzekraczającym lat 60. W związku z dokonaniem tychże lokat upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do zawierania z instytucjami, w których lokaty będą dokonane, umów normujących wysokość odsetek i terminów spłat pożyczek budowlanych, udzielonych bezpośrednio przez te instytucje. Lokaty te mogą być przeznaczone na udzielanie przez te instytucje pożyczek na remont domów (art. 11) na warunkach, określonych przez Śląską Radę Wojewódzką."

„Art. 14b.

Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do ustalania w drodze regulaminów szczegółowych warunków, na których mają być udzielane pożyczki ze Śląskiego Funduszu Gospodarczego.

W przypadkach wyjątkowych może Śląska Rada Wojewódzka odraczać obowiązek uiszczania rat pożyczkowych, przypadających na umorzenie sumy pożyczkowej oraz uwalniać dłużników od uiszczania odsetek za zwłokę."

„Art. 14c.

Termin objęcia przez urzędy skarbowe wymierzania i pobierania opłat, ustanowionych niniejszą ustawą, ustali Śląska Rada Wojewódzka w drodze rozporządzenia. Do tego czasu wymierzanie i pobieranie opłat oraz orzekanie o karach (art. 8) należeć będzie do zarządów gmin. Również do tego czasu płatnicy obowiązani będą wnosić opłaty do kas gminnych w terminie, ustanowionym w art. 6. Zarządy gminne obowiązane są przekazywać wpływy kasowe z opłat na rachunek Śląskiego Funduszu Gospodarczego i to w gminach, liczących ponad 3.000 mieszkańców najpóźniej w dniu 15 każdego miesiąca, w innych gminach najpóźniej 15 dnia po upływie każdego kwartału kalendarzowego. Zarządy gmin zatrzymują tytułem wynagrodzenia za spełnione czynności 5 proc. wpłaconych kwot."

17. Ustęp 3 art. 15 otrzymuje następujące brzmienie:

„Upoważnia się Śląską Radę Wojewódzką do regulowania w drodze rozporządzenia stosunków prawnych, jakie powstały między Skarbem Śląskim a osobami interesowanemi z tytułu udzielenia pożyczek na podstawie ustawy z dnia 12 marca 1924r. w przedmiocie kredytu na budowę domów przez kooperatywy (Dz. U. Śl. nr. 8 poz. 31), a to w ramach przepisów wymienionej ustawy."

18. Po art. 15 dodaje się art 15a:

„Art. 15a.

Wszelkie zaległości powstałe do dnia 31 grudnia 1932 r. z tytułu obowiązku uiszczenia opłat od lokali przemysłowych i handlowych w domach wybudowanych po dniu 1 stycznia 1919 r. oraz od takichże lokali uzyskanych przez przebudowę, nadbudowę i przybudowę umarza się."

Art. 2.

Upoważnia się Wojewodę Śląskiego do ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 8 lutego 1928 r. o Śląskim Funduszu Gospodarczym (Dz. U. Śl. nr. 4, poz. 7) z uwzględnieniem zmian i uzupełnień wprowadzonych ustawą niniejszą i z uwzględnieniem zmian w numeracji poszczególnych artykułów i ich części wynikających z niniejszej ustawy.

Art. 3.

Ustawa niniejsza w chodzi w życie z dniem 1 lipca 1933 r.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Śląskiej Radzie Wojewódzkiej i Wojewodzie Śląskiemu.

Marszałek:
(Wolny)

(Przedruk z Dz. Ust. Ś. z dnia 30 czerwca 1933 r. nr. 17).

Ustawa

z dnia 19 czerwca 1933 roku

o kwalifikacjach zawodowych osób, trudniących się samodzielnie kuciem koni.

Art. 1.

Zawód kucia koni może być wykonywany samodzielnie tylko przez osoby, które posiadają odpowiednie ku temu kwalifikacje, stwierdzone w sposób przewidziany w niniejszej ustawie.

Postanowienia niniejszej ustawy nie mają zastosowania do osób, które przed wejściem w życie tej ustawy uzyskały świadectwa, uprawniające je do samodzielnego wykonywania zawodu kucia koni, wydane na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów.

Do pracowników zatrudnionych przez właściciela koni wyłącznie do kucia koni własnych, przepisy niniejszej ustawy nie mają również zastosowania.

Art. 2.

Do samodzielnego wykonywania zawodu kucia koni ukwalifikowane są w rozumieniu niniejszej ustawy osoby, które: ukończyły kurs kucia koni i złożyły wymagany końcowy egzamin w jednej ze szkół wymienionych w art. 3. niniejszej ustawy oraz w art. 3 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r.(Dz, U. R. P. nr. 36. poz. 334) bądź też złożyły egzamin z kucia koni przed jedną z komisyj, wymienionych w tychże artykułach.

Art. 3.

Do przeprowadzenia egzaminów z kucia koni i wydawania świadectw stwierdzających posiadanie kwalifikacyj do samodzielnego wykonywania zawodu kucia koni uprawnione są:

1. szkoły i kursy kucia koni, upoważnione do tego przez Wojewodę Śląskiego
2. komisje egzaminacyjne ustanowione przez Wojewodę Śląskiego na zasadach przez niego określonych.

Wojewoda Śląski ustalił wzór świadectw dla szkół, kursów kucia koni komisyj egzaminacyjnych, wymienionych w pkt. 1 i 2 niniejszego artykułu.

Art. 4.

Wojewoda Śląski określi:

1. organizacje szkół i kursów kucia koni, kwalifikacje kandydatów do szkół i kursów oraz kandydatów przystępujących do egzaminu, jak również zakres nauczania, kwalifikacje nauczycieli oraz program końcowego egzaminu;
2. skład komisji egzaminacyjnych i program egzaminów przed temi komisjami;
3. sposób pokrywania kosztów, związanych z przeprowadzeniu egzaminów przez komisje egzaminacyjne.

Przewodniczącym każdej komisji egzaminacyjnej powinien być lekarz weterynaryjny.

Art. 5.

Winni samodzielnego wykonywania zawodowego kucia koni bez uzyskania kwalifikacyj określonych w niniejszej ustawie, będą karani, o ile czyn ten nie jest zagrożony surowszą karą w innych ustawach, grzywną do 500,— zł. lub aresztem do 14 dni.

Orzecznictwo w tych sprawach należy do powiatowych władz administracji ogólnej.

Art. 6.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Wojewodzie Śląskiemu.

Art. 7.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1933 r.

Jednocześnie z wejściem w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą wszystkie przepisy w sprawach uregulowanych tą ustawą a w szczególności: ustawa z dnia 18. czerwca 1884 r. o wykonywaniu zawodu podkuwania koni (Zb. u. pr. str. 305), oraz obwieszczenie z dnia 12. lipca 1871 r. o podkownictwie cywilnem (Dz. p. p. austr. nr. 97) i rozporządzenie z dnia 27. sierpnia 1873 r. o egzaminach z podkownictwa (Dz. p. p. austr. nr. 140) i wszystkie na ich zasadzie wydane przepisy szczegółowe.

Marszałek:
(—) Wolny.

(Przedruk z Dz. Ust. Śl. z dnia 30 czerwca 1933 r. nr. 17).

Wydział Powiatowy
Katowice

Ogłoszenie

Z dniem 12. lipca br. zamknięte zostały z powodu przeprowadzonych robót drogowych szosy:

a) Kochłowice—Panewniki

na przeciąg około 2-ch miesięcy,

b) Kończyce —Makoszowy

na przeciąg około 3-ch tygodni.

Objazd: w kierunku do Kochłowic przez Nową Wieś-Halemba, w kierunku do Makoszów przez Przyszowice.

Starosta
i
Prezes Wydziału Powiatowego
w. z.
(—) Richter

Ogłoszenie

Z dniem 15. lipca br. zamknięta zostanie z powodu robót drogowych szosa powiatowa Bańgów—Bytom na przeciąg około 3-ch tygodni.

Objazd: przez Siemianowice.

Równocześnie donosi się, iż z dniem 15. lipca br. otwarta zostanie dla ruchu kołowego szosa powiatowa Siemianowice—Bańgów.

Starosta
i
Prezes Wydziału Powiatowego
w. z.
(—) Richter

DRUKARNIA SIEMIANOWICKA, (właśc. P. Pronobis) Siemianowice ląskie, ul. Staszyca 17, tel. 8